

דברות קודש

מאת
ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת הקת

©
כל הזכויות שמורות
ל'איגוד חסידי בוסטון' {ע"ד}
שע"י קהל 'קדושת פינחס' באסטאן
רח' נועם אלימלך 2 ביתר עילית.

להנצחות לדגל שמחה
או לעילוי נשמת
ניתן לשלוח מייל:

A0799326426@GMAIL.COM

058-325-4668

עיצוב וסדר:
א.י.ש. אשדוד
0527627127

פרשת חקת

זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר (במדבר יט ב).

כ"ק אאזמו"ר זי"ע היה רגיל לחזור על מה ששאלו את מרן הבעל שם טוב זי"ע (מובא בספר כתר שם טוב) על ענין פרה אדומה היכן הוא רמוזה לבוא מזה לעבודת השי"ת תמיד, כמו שלימד הבעש"ט זי"ע שכל המצוות הם נצחיות בשכל, אף שבפועל הם בזמן ובמעשה, מ"מ בשכל הם תמיד נצחיים, כי התורה הוא אלוקותו ואלוקותו נצחיות, ושאלוהו על פרה אדומה שאפילו בזמן בית המקדש לא נהג אלא לעתים רחוקות כדאיתא במשנה במסכת פרה (ג ה).

שראוי שישלם לו השי"ת שכר על מעשיו, וחושב את עצמו שעושה איזה דבר למענו ית"ש, ובאמת מצידנו בלתי כח הבורא מה אנו, והאיך יתכן לקבל שכר, רק שמתחלה אי אפשר לבוא לזה, וח"ו ישאר בחיצוניות, והותר לו לאחוז בגבהות והתפארות ויעשה שלא לשמה, ומתוך שלא לשמה יבוא לשמה, אבל בלשמה צריך להיות זך ונקי מכל סוג גבהות, כי אם יתערב בו גבהות ח"ו תפסול העבודה, נמצא הגבהות מטהרת הטמאים הרחוקים מהשי"ת, ומטמא את הטהורים שנתקרבו כבר להשי"ת, שח"ו אם יתערב בהם גבהות יתועב לפני ה'.

והשיב הבעש"ט זי"ע שזהו ענין הגבהות, שמתחילה אם האדם מתנהג בדרך לא טוב והוא רחוק מהשי"ת, התחלת תיקונו הוא מצד הגבהות, ושלא לשמה, כמו להתפארות, או בשביל שיזכה לעולם הבא שזהו ג"כ גבהות נסתר, שחושב

והענין הזה הוא נוהג תמיד שצריך להתקרב להשי"ת בגבהות ושפלות, כי קודם שרוצה האדם להתקרב להשי"ת על ידי איזה מצוה גדולה ותורה או תפלה, נמצא שעדיין הוא מרוחק, והוא נקרא עתה על דרך הכינוי טמא ומרוחק מהשי"ת, ואי

שילבש עצמו מעט בגבהות כנגד היצה"ר המניעו מלקיים מצות. ואם תאמר היאך ובאיזה אופן צריך להיות זה הגבהות, אלא שמדברי הסה"ק קדושת לוי בפרשתן בענין של חטא מי מריבה נוכל להבין הבחינה של גבהות שאנו מחויבים להלביש עצמנו בגשתנו לעשיית מצוה או לכל דבר שבקדושה.

דהנה הקדושת לוי מביא שרש"י והרמב"ן חולקים מה היה חטאו של משה, הרמב"ן מפרש על שאמר לישראל שמעו נא כו' (רמב"ן כ א), ורש"י מפרש על שהכה את הסלע (רש"י כ יב). וכתב דנראה שטעם אחד הוא, כי זה גרם זה.

ומבאר דהנה יש שני בחינות במוכיח שמוכיח את ישראל שיעשו רצון הבורא ברוך הוא. אחד, שמוכיח בדברים טובים, דהיינו שאומר לכל איש ישראל גודל מעלתו ומקום מקור מחצב נשמתו אשר באמת נשמת ישראל חצובה למעלה מכסא כבוד וגודל הנחת רוח אשר להבורא יתברך כביכול ממצות כל איש ישראל וגודל השמחה אשר בכל העולמות בעשות איש ישראל מצות הבורא בזה ובזה התוכחה מטה את לב בני ישראל לעשות רצון הבורא

אפשר להתקרב להשי"ת אם לא יהיה לו גבהות. דהיצר הרע אומר לאדם לפני עשיית מצוה אתה אינך ראוי לעשות מצוה גדולה ועובדא כזו, ועל כן צריך שיגבה לכו בדרכי השי"ת, ואם כן על ידי גבהות זה יטהר, ויקרב את עצמו אל השי"ת כשיעשה העובדא של תורה או תפלה או מצוה, ואח"כ בעת העובדא שעושה אז אח"כ צריך להיות נשמר מכל גבהות וישפיל עצמו לפני השי"ת ולפני כל, נמצא הגבהות בשעת מעשה המצוה שאז הוא נקרא טהור, ואז הגבהות מטמא טהורים ח"ו, עכתו"ד.

ומתאמרא משמיה דעלמא שזה הכוונה במה שאנו אומרים בברכת השכיבנו 'והסר שטן מלפנינו ומאחרנו', דהיינו היצר הרע שמגיע לאדם לפני עשיית מצוה ואומר לו אתה אינך ראוי לעשות מצוה זו כנ"ל, ועל זה מבקשים והסר שטן מלפנינו, ומאחרנו, בקשתנו על היצר הרע שמכניס האדם למצב של גבהות לאחר עשיית המצוה שאומר לו שעשה מצוה נאה ובשלימות וכדו'.

וכעת לפי דברינו אנו הרי שהאדם בטרם שיגש לעשות מצוה צריך

שמעו נא המורים, הוכיח את ישראל בדברים קשים ולכך הוצרך להכות את הסלע לעשות מה שנברא, כי אילו היה מעלה את ישראל כנ"ל, וכמו שהיה כוונת הקדוש ברוך הוא ודברת אל הסלע, כי אז היה מדבר אל הסלע אתה שנבראת בשביל ישראל והם במעלה גדולה צריך אתה לעשות מה שנבראת, דהיינו להוציא מים לישראל. אבל עתה שהוכיח את ישראל בדברים קשים שמעו נא וכו', הוצרך להכות את הסלע לעשות רצון ישראל, ונמצא זה גרם את זה וטעם אחד הוא.

ומדבריו הקדושים נוכל להבין שענין הגבהות שאנו מלבישים עצמנו לפני עשיית דבר שבקדושה, הוא שיהודי צריך להבין גודל מעלתו ומקום מקור מחצב נשמתו מתחת כסא הכבוד, וגודל הנחת רוח אשר יש להבורא יתברך ממצות כל איש ישראל, וגודל השמחה אשר בכל העולמות בעשות איש ישראל מצות הבורא.

ברוך הוא לקבל כל איש מישראל עול מלכות שמים עליו. ויש שמוכיח את ישראל בדברים קשים ובדברי ביושים עד שהם מוכרחים לעשות רצון הבורא.

והחילוק שביניהם, זה שמוכיח את ישראל בטוב מעלה את נשמת ישראל למעלה למעלה ומספר תמיד בצדקת ובגדולת ישראל כמה גדול כוחם למעלה וראוי הוא להיות מנהיג על ישראל. וזה שמוכיח את ישראל בדברים קשים אינו בבחינה הזאת.

והנה זה שמוכיח את ישראל בטוב ומספר תמיד בגדולת ישראל וצדקתם אז כל הדברים הנבראים בעולם צריכין לעשות מעצמם הרצון של ישראל לדבר שנברא, דהיינו בשביל ישראל. אבל אם אינו מספר ומעלה צדקת ישראל אז צריך להכריח כל הנברא בהכרח גדול לעשות מה שנברא, דהיינו לעשות רצון ישראל. והנה משה אמר בכאן

מתוך רעוא דרעיון שב"ק פרשת חקת תשפ"א

שהענן עזר להם להתגבר על היצר הרע. [והגם שאמרו חז"ל (אבות ה ה) עשרה נסיונות נסו אבותינו את הקדוש ברוך הוא במדבר, ואולם י"ל שבלתי עזרת הענן היה להם הרבה יותר נסיונות].

והני שלשה הרים שנשארו בהן, הר סיני לתורה והר נבו לקבורת משה והר ההר לקבורת אהרן, י"ל הטעם כי בשלשה הרים אלו היו להם זכויות מיוחדות שבהם יוכלו להתגבר על יצרם הרע, הר סיני ניתנה בה תורה, ואמרו חז"ל (קידושין ל:): הקב"ה אמר להם לישראל בני בראתי יצר הרע ובראתי לו תורה תבלין ואם אתם עוסקים בתורה אין אתם נמסרים בידו. והר נבו והר ההר, שבהם היו להם את הזכות של משה רבנו ואהרן הכהן שנקברו בהם, ובכח זכותם הגדול יוכלו להתגבר על יצרם.

ויסעו מקדש ויבאו בני ישראל כל העדה הר ההר (במדבר כ כב). ומפרש רש"י, שהר ההר היא הר על גבי הר, כתפוח קטן על גבי תפוח גדול, ואע"פ שהענן הולך לפנייהם ומשוה את ההרים, שלשה נשארו בהן הר סיני לתורה והר נבו לקבורת משה והר ההר לקבורת אהרן.

ונראה לומר על פי מה שאמרו חז"ל (סוכה נב). לעתיד לבא מביאו הקב"ה ליצר הרע ושוחטו בפני הצדיקים ובפני הרשעים, צדיקים נדמה להם כהר גבוה ורשעים נדמה להם כחוט השערה, הללו בוכין והללו בוכין, צדיקים בוכין ואומרים היאך יכולנו לכבוש הר גבוה כזה ורשעים בוכין ואומרים היאך לא יכולנו לכבוש את חוט השערה.

הרי שהיצר הרע מכונה 'הר', ובמדבר היה הענן שהיה הולך לפנייהם ומשוה את ההרים, דהיינו

מתוך סיום מסכת חגיגה שנלמד במסגרת כולל 'שנות חיים' שע"י קהילתנו יום חמישי פרשת חקת ז' תמוז תשפ"א

שב"ק פרשת קרח תשפ"ג

עדיבת השוה"ט ליל שבת קודש

אונקלוס ואתפלאג, כי השני דברים שהיה כלול זה בזה, הגבורה ברחמים, הפרידים זה מזה.

וידוע כי אברהם הוא מדת הרחמים ויצחק מדת גבורה ויעקב הוא הבריה התיכון המחבר שתי הקצוות וכולל גבורה בחסד, וקרח עשה פירוד בין הגבורה והרחמים, על כן לא נאמר אצלו בן יעקב כי הפריד עצמו ממדת יעקב, ויעקב התפלל על זאת שלא יזכר שמו על קרח, כי קרח הפריד עצמו ממדתו כנ"ל, ע"כ.

ויש לקשר לענין זה מה שהיה רגיל כ"ק אאזמו"ר זי"ע לומר בשם הרה"ק המגיד ממעזריטש זי"ע לבאר דברי חז"ל (עוקצין ג יב) 'לא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום', שיכל"י הוא ראשי תיבות כהן לוי ישראל, וכשיש שילוב של כולם, דהיינו בין הכהן שמדתו ממדת החסד, יחד עם הלוי שהוא ממדת

ויקה קרח בן יצהר בן קהת בן לוי וגו' (במדבר טו א). וכתב רש"י, ויקח קרח - לקח את עצמו לצד אחד להיות נחלק מתוך העדה לעורר על הכהונה, וזהו שתרנגם אונקלוס ואתפלאג. בן יצהר בן קהת בן לוי - ולא הזכיר בן יעקב, שבקש רחמים על עצמו שלא יזכר שמו על מחלוקתם.

הנה המאור ושמש, שיו"ד דיליה יחול בשבוע הבעל"ט (א' דר"ח תמוז), ביאר כוונת רש"י, שהקב"ה ברא את עולמו בשתי מדות היינו בגבורה ורחמים, וכוונת הבריאה היתה שיכלול מדת הגבורה במדת הרחמים, והעיקר כוונת הבריאה היתה רק להטיב לברואיו וזהו מדת החסד, רק השי"ת צירף לזה מדת הגבורה בכדי שיהיה שכר ועונש, וקרח במחלוקתו לקח את עצמו לצד אחד להיות נחלק, והפריד מדת הרחמים ממדת הגבורה והטה עצמו רק למדת הגבורה, לכך תרגם

הגבורה, אזי זוכים לשלום, וקרח רצה להפריד ביניהם כדאמרן.

הנה בשבוע הבעל"ט (ד' תמוז) יחול יומא דהילולא קדישא של זקני הרה"ק בעל ההפלאה זי"ע, וכתב בספרו פנים יפות על התורה, לפי מה שאמרו חז"ל (סנהדרין קטז:): 'ויקח קרח', שלקח מקח רע לעצמו, על דרך התרגום דמפרש ויקח ואתפליג שהוא לשון מחלוקת, והנה משה רבינו אמר (דברים ל טו,יט) 'ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המות ואת הרע', 'החיים והמות נתתי לפניך הברכה והקללה ובחרת בחיים' וגו', וקרח בחר ברע שהוא המות, ורמז לדבר כי מספר קרח ומספר רע עולה תקע"ח כמספר מחלוקת, ולא בחר בחיים שהוא השלום, ורמז לדבר כי קרח וחיים מספרו שלום, לכך גרם לעצמו מות.

ולפי דבריו נראה לבאר עוד כוונה כמה שכתב רש"י שקרח לקח את עצמו לצד אחד להיות נחלק מתוך העדה לעורר על הכהונה, כי שורש המחלוקת הוא שבדרך כלל האדם מסתכל רק על עניין אחד או נקודה אחת, ולפי ראייתו בנקודה זאת סובר שחברו עשה לו עוול, וזהו מה שגורם

עיקר המחלוקת, אך כאשר האדם מסתכל בראייה רחבה יותר, אזי יבחין ויראה שמה שנראה לו כעוול, בסופו של דבר זה אין זה עוול כ"כ, ולפעמים אדרבה הוא למוכתו.

קרח לקח עצמו לצד אחד, היינו שהביט והלך אחר נקודה אחת ולכן נחלק מתוך העדה לעורר על הכהונה, אולם אם היה מסתכל במבט של חיים וכדברי זקני בעל ההפלאה שהוא היפך הרע והיפך מחלוקת, והיינו בהסתכלות רחבה בכללות ולא רק לצד אחד, אזי לא היה נחלק על הכהונה.

וזה כלל גדול, שיש פעמים שאיש פלוני גורם לך דבר שנראה לך רעה, ובעיני בשר אתה חושב שהוא עומד בדרכך ומוזיק לך, אך התורה אומרת ובחרת בחיים, היינו שעל האדם מוטל לא לחשוב רק על עצמו ואיך שלו עצמו הדבר מוזיק והיינו לצד אחד, אלא שעליו לראות בראיה רחבה וכללית ולהבין מדוע זה עושה לו רעהו כך וכך, וכאשר יתבונן בדבר יראה שרוב התערומות שיש לו על רעהו מתפוגגות לו והולכות, ודבר זה ימנע מחלוקת ודומיו.

אביו נשארו אצל אחיו הגדול, והם לא היו חלק מקהילתו שבמשך השנים עבר לפלעטבוש, ואם היה יודע מיד אחרי פטירת אביו שהוא יצטרך לעזוב כל החברים אלו שגדל איתם והתמסר אליהם וללכת למקום אחר היה הדבר קשה מאוד בעיניו. אולם אם מסתכלים עכשיו לאחר פטירתו, ומביטים לאחור במבט כללי על החיים שלו, רואים שזה היה לטובתו, שהוא הקים בפלעטבוש קהילה לתפארת, שמתחילה היתה מבוססת על תלמידי ישיבתו, ואחרי זה הצטרפו במשך השנים עוד אנשים מתושבי האזור, ובסופו של דבר היתה לו קהילה חשובה של חסידים ואוהדים, ורומם את רוחם של הרבה אנשים, ואילולי בואו לפלעטבוש לא היה נעשה כל מה שזכה לעשות.

וזה מה שכתב בעל ההפלאה שאם מצטרפים חיים לקרח היה יוצא מספרו שלום, והכוונה כמו שאמרנו, שאם מסתכלים במבט כללי של כל החיים, אז רואים שהוא הכל רק טוב וחסד, והכל על מקומו יבוא בשלום.

יעזור השי"ת שהוא יהיה מליץ יושר בשבילנו, ונזכה להבחינה של 'על ישראל שלום', עדי נזכה לביאת גוא"צ בב"א.

השבוע הלך לבית עולמו ש"ב כ"ק אדמו"ר מבאסטאן פלעטבוש זצ"ל, וכאשר אנו מדברים בנגות מחלוקת מוכרח אני לספר מעשה פלא שהנני זוכר מה שהיה עמו. כשהלך אביו כ"ק אדמו"ר רבי משה זי"ע לבית עולמו בחודש סיון, (ויש לציין שכולם נפטרו בחודש סיון, גם אחיו הגדול כ"ק אדמו"ר מבאסטאן בית שמש זצ"ל, וגם אמו). והנה אדמו"ר מבאסטאן פלעטבוש זצ"ל פתח בית מדרש לעצמו שש שבועות לפני פטירת אביו, ומי מאתנו יודע שעצם הקמת הביהמ"ד מנע מחלוקת, כי בחיי אביו הוא היה הרוח החיים בבית המדרש של אביו בבארא פארק, בהרבצת תורה וכן בהקמת ישיבה ובמסירת שיעורי תורה. משא"כ אחיו הגדול האדמו"ר מבי"ש זצ"ל שהתנהג בפשטות ובצניעות ובשנים אלו כמעט ולא היה מעורב בעיני בית המדרש של אביו, ואפשר שאם לא היה פותח בית מדרש לבד אולי היה צד שהבית מדרש יעבור לידו שכאמור ניהל אותה אז ביד רמה, אבל מן השמים סיבבו שהוא פתח בית מדרש לעצמו שהיתה מבוססת על תלמידי ישיבתו שהקים, ומסתמא דבר זה מנע מחלוקת והרבה עגמת נפש.

ולעצמי חשבתי כי באמת רובם של האנשים שהסתובבו אצל

קידושא רבה בצפרא דשבתא

שמוחת שבת שבע ברכות לחתן הרב שלום נח זקסלשטיין הי"ו
עב"ג הכלה בת ידידנו הרה"ג רבי יעקב יצחק פדקל הי"ו

וטרם נבאר הדבר הנה יש להקדים ולומר דידוע שזקני הרה"ק הרבי מלובלין זי"ע, היה אומר 'דער הייליגע זיידע קרח', גם ידוע שהרה"ק הישמח משה שהכלה היא מצאצאיו, אמר שבאחד מגלגוליו היה בדורו של מחלוקת קרח עם משה, ושאלו אותו אם היה בצד של משה רבינו, וענה שהוא לא לקח צד במחלוקת זו, אמרו לו היתכן שלא היה בצד של משה רבינו, והשיב לאנשים שהם לא הכירו את קורח כי היה איש מורם וחשוב מאוד, ואילו היכירוהו לא היו שואלים כן, כי המחלוקת לא היה פשוט כלל.

ולבן כשאנו מדברים על קרח, צריכים לדעת שאין לנו השגה בקרח, ואנו באנו רק ללמוד מה שכתב בתורה שלא להיות כקרח ועדתו, ואפילו אם נאמר שהיו עבירות אלו בקרח, צריכים לומר שהיה בדקות והקב"ה מדקדק בצדיקים כחוט השערה.

ובבן נבוא לבאר מה שדקדקנו לעיל דהנה יעקב אבינו נקרא 'ישראל'

ויקח קרח בן יצהר בן קהת בן לוי וגו' (במדבר טו א). וכתב רש"י, ויקח קרח - פרשה זו יפה נדרשת במדרש רבי תנחומא. ויקח קרח - לקח את עצמו לצד אחד להיות נחלק מתוך העדה לעורר על הכהונה. בן יצהר בן קהת בן לוי - ולא הזכיר בן יעקב, שבקש רחמים על עצמו שלא יזכר שמו על מחלוקתם, שנאמר ובקהלם אל תחד כבודי (בראשית מט ו), והיכן נזכר שמו על קרח, בהתיחסם על הדוכן בדברי הימים, שנאמר בן אביאסף בן קרח בן יצהר בן קהת בן לוי בן ישראל (דברי הימים א ו כב-ג).

ויש לדקדק קצת בדברי רש"י שבתחילה כתב 'ולא הזכיר בן יעקב', ולבסוף כשמביא הפסוק ששם מתייחס קורח ליעקב שם נקרא יעקב בשם ישראל. עוד צריכים להבין כוונת הכתוב במה שאמרו דתן ואבירים למשה רבינו (במדבר טו יג) 'כי תשתרר עלינו גם השתרר' מה הוא עניין ההשתררות.

וישראל', וצריך החתן לדעת שאם הוא רוצה להיות בעל הבית, הרי הוא צריך קודם כל להיות בעל הבית על עצמו בכל מידותיו כנגד יצרו הרע, ואם הוא מגיע למדרגה של 'שרית עם אלוקים', אזי יכול להיות 'שרית עם אנשים' להיות בעל הבית על אשתו, וזהו 'כרת משה וישראל'.

החתן דומה למלך, אמנם החתן צריך לדעת שמלכותו נובעת ממלכות שמים, ואם הוא מקבל על עצמו עול מלכות שמים, אזי יכול הוא לזכות לבחינת מלך בביתו, ובאמת כי בעל הבית אמיתי הוא זה שמבין שהוא אינו בעל הבית, ורק הקב"ה הוא הבעל הבית האמיתי, כמו שאמרו חז"ל (ברכות לז:): המלך כיון שכרע שוב אינו זוקף, שהמלך מבין שהוא אינו כלום כלפי מלך מלכי המלכים.

הנה ידועים הם דברי הרה"ק מראפשיץ זי"ע בספרו זרע קודש (וירא) שכתב מאי האי דאמרו אינשי כשמוזוגים ומתחתנים איש ואשה אומרים שהזיווג יהיה עולה יפה, ולהבין איזה מקום יהיה עולה, ומאי הלשון הזה שיהיה עולה יפה, ופירש כי כלל העבדות לייחד קוב"ה

ע"י המלאך שאמר לו (בראשית לב כט) 'כי שרית עם אלוקים ועם אנשים ותוכל'. ובחתם סופר מביא שמורי בהפלאה כתב, שכוונת קרח לא היה לשם שמים להנהיג את עם ה', אלא לטובת עצמו לבקש גדולה והתרוממות.

ולפי דבריו יש לבאר מה שכתב רש"י 'ולא הזכיר בן יעקב' היינו כי יעקב הוא ישראל ואצל ישראל נאמר כי שרית וכו', וקרח במחלוקתו רצה את הכהונה מצד גדולה והתרוממות בבחינת 'שרית עם אנשים', והיה חסר אצלו ענין הלשם שמים שהוא בחינת 'שרית עם אלוקים', ולכן לא נזכר אצל קרח בן יעקב דהיינו ישראל, וכמו שכתב רש"י בסופו מהפסוק ששם נזכר 'בן ישראל', דאצל קרח היה חסר הבחינה של 'ישראל', דהיינו בחינת 'כי שרית עם אלוקים ועם אנשים'.

ולבן אמרו דתן ואבירם למשה רבינו 'כי תשתרר עלינו גם השתרר', וכוונתם שטענו שגם משה רבינו אין כוונתו לשם שמים, ואין לו הבחינה של 'כי שרית עם אלוקים ועם אנשים' ותוכל'.

הנה החתן כשמקדש את אשתו אומר 'הרי את מקודשת לי כדת משה

שלמה הראשון מבאבוב וצ"ל, שיומא דהילולא דיליה חל השבוע ביום שלישי ר"ח תמוז, שלפי דברי הרה"ק מראפשיץ ש"יפה' מרמזו על התקופה של לעתיד לבא, מובן מה שכתב רש"י על ויקח קרח, שפרשה זו יפ"ה נדרשת, והוא על דרך שמוכא בספרים הק' שקורח רצה להקדים את ימות המשיח, וכוונת הדברים הוא לפי הנאמר בכתבי הארז"ל, שלעתיד לבוא יהיו הלויים לכהנים, והכהנים יהפכו להיות לויים. וזה רצה קורח שכבר בזמן הזה יהיה כך, שהוא יהיה לכהן, ואהרן הכהן יהיה ללוי. וזהו פרשה זו יפ"ה נדרשת, שפרשה זו נדרשת לפי מה שיהיה לעתיד לבא, כדאמרן.

וב"ה שכאן כל משפחות המחותרים מצוינים בבחינה זו של כי שרית עם אלוקים ועם אנשים ותוכל'. ויעזור השי"ת שהזיווג יעלה יפה, ויזכו החתן וכלה לבנות בית נאמן בישראל, ויזכו כל המשפחות לראות מלוא חפניים נחת ותענוג דקדושה מהם ומכל יוצ"ח, עדי נזכה לביאת גוא"צ בב"א.

ושכינתיה בחינת יחוד שמות הויה ואדני שהצדיקים מייחדין במעשיהם הטובים. והנה כתוב בספרים הק' שלעתיד יהיה משם הויה אותיות יהיה, שהוא"ו תהיה יו"ד, וזה ביום ההוא יהיה ה' אחד (זכריה י ט), כי עתה הוא"ו הוא הצינור להשפיע לעומק העולם, כי עד עתה אנחנו בעומק וצריך הצינור הראשון להשפיע עלינו, אבל לעתיד לא תצטרך הוא"ו להתארך כ"כ כי יהיה לבחינת כנסת ישראל עליה, ויהיה מהוא"ו גם כן יו"ד, ויהיה מהויה יהיה, ונמצא יהיה יחוד קוב"ה ושכינתיה יהי"ה אדנ"י גימטריא יפ"ה, ולכן אומרים שהזיווג יהיה עולה יפ"ה, שהזיווג הזה של איש ואשה מעורר הזיווג העליון לקרב ביאת משיחנו, ויהיה זיווג יהי"ה אדנ"י גימטריא מספר יפ"ה, ותיבת עולה הוא על דרך שכותבים סך הכל המספר עולה כן הכוונה כאן שהמספר לזיווגי השמות יהיה יפ"ה במספר, עכתו"ד.

חתני הרה"ג ר' ברוך לייפער שליט"א אמר לי בשם האדמו"ר רבי

רעוא דרעוין

ודעו וראו כי רעתכם רבה אשר עשיתם בעיני ה' לשאול לכם מלך (שמואל א יב ז, - ההפטרה לפרשת קרה).

וצריכים להבין למה כעס שמואל על ישראל שבקשו תנה לנו מלך, הרי היא ממצוות התורה שנאמר (דברים יז טו) 'שום תשים עליך מלך'.

ובספר אוצרות צדיקי וגאוני הדורות מביא מהגה"ק רבי ישראל יהושע קוטנא זצ"ל בעל מחבר ספר ישועות מלכו, שכתב ששמואל כעס על בקשתם לתת להם מלך, שבתורה כתיב 'שימה' והמה ביקשו 'נתינה', והחילוק כי שימה דבר שנתערב היטב בדבר שנשים שמה, ונתינה רק בחיצוניות הדבר, ולכן כתיב (ויקרא ה יא) 'לא ישים עליה שמן ולא יתן עליה לבונה', כי שמן דבר לח נתערב עם המנחה, משא"כ לבונה דבר יבש מונח רק למעלה עליה, ותכלית המלך לנהג העם בדרכי ה', נמצא שעל המלך לפעול על פנימיות לבכם, וזה 'שום תשים עליך מלך', והמה דרשו נתינה לא מלך שישפיע עליהם להטותם לדרכי ה' רק איזהו הנהגה (פירמע) חיצונית, ולזה היה הקצף עליהם מה' ומשמואל.

ומביא שם הוספה מנכדו המו"ל הרה"ג רבי יצחק יהודה מרונק זצ"ל, חתן הרה"ק השם משמואל מסוכומשוב זי"ע, שענין זה מדוקדק בפרשתו, שבתחילה כתיב (במדבר מז ו-י) זאת עשו קחו לכם מחתות קרה וכל עדתו. ותנו בהן אש ושימו עליהן קמרת וגו', ואח"כ נאמר (שם פסוק יז) וקחו איש מחתתו ונתתם עליהם קמרת וגו', ואח"כ במעשה כתיב (שם פסוק יח) ויקחו איש מחתתו ויתנו עליהם אש וישימו עליהם קמרת וגו', והטעם לשינויים אלו מפני שלגבי נתינת הקמרת במחתה שייך בה לשון נתינה, אבל לגבי גחלת של אש שייך שימה, כי הקמרת היה מפוזר ונתון בין בקיעי הגחלת, ולהכי נבי המחתה שייך נתינה מונח עליה, אבל כשבא הקמורת גבי אש נאמר שימה בתוכו ממש.

ונראה לומר שענין זה שייך לכל אחד ואחד, שקבלת עול מלכות שמים צריך להיות בבחינת 'שום תשים עליך מלך', באופן שמשפיע על פנימיות לבכו להטותו לדרך ה'.

ויש להוסיף ולומר על פי מה שכתב רש"י (במדבר ז ט), שגימטריא של

והנה רש"י (שם טו לט) כתב, שמנין גימטריא של ציצית, שש מאות, ושמונה חומין וחמשה קשרים הרי תרי"ג ומרמז על תרי"ג מצוות, ועוד כתב רש"י (שם פסוק לח), שקראו ציצית על שם 'וראיתם אותה' כמו 'מציץ מן החרכים' (שיר השירים ב ט).

ולפי זה יש לומר שע"י הציציות התלויות בטלית מקבלת הטלית כוח שהיא בבחינה של 'עוטה אור כשלמה', שע"י האור יכולים לראות בפנימיות האדם, וזה ע"י הציצית שהיא בבחינה של 'מציץ מן החרכים' ועל ידה יכולים להציץ בפנימיותו של האדם, והציצית שהיא מרמז לתרי"ג מצוות משפיעים על פנימיותו של האדם כדאמרן לגבי קטרת.

ובזה יובן מה שביקש קרח את הכהונה, כי רצה הענין של בגדי כהונה שהוא לכבוד ולתפארת, אבל קרח רצה החיצוניות של הבגדי כהונה, ולא הבין שהבגדי כהונה גם משפיעים על הפנימיות, ולכן שאל על טלית שכולה תכלת אם מחויבת בציצית, שהציצית מרמזים על הענין שכוח הבגד להיות מציץ על פנימיותו של האדם כדאמרן, וענין זה היה חסר אצל קרח.

קטרת הוא תרי"ג, ובלבד שתחליף קו"ף בדל"ת על ידי א"ת ב"ש ג"ר ד"ק, ומרמז על תרי"ג מצות, שכשארם מקיים מצות באופן שהוא שם הקטרת על האש, שהוא עושה התרי"ג מצות בהתלהבות, אז פעולת המצוות נכנסים ללבו של אדם, משא"כ אם העשיית המצות אינם באופן כזה, ומקיים המצות באופן חיצוני כמצות אנשים מלומדה, אז הוא אינו משפיע על פנימיותו כדאמרן.

ועל דרך זה יש לבאר מה שהביא רש"י (שם טו א), שקרח בא לפני משה ושאל, טלית שכולה של תכלת חייבת בציצית או פטורה, אמר להם חייבת, התחילו לשחק עליו, אפשר טלית של מין אחר חוט אחד של תכלת פטורה, זו שכולה תכלת לא תפטור את עצמה.

דהנה אנו מברכים על הטלית להתעטף בציצית, וצריכים להבין למה אנו מברכים כך, הלא אנו מתעטפים בטלית ולא בציצית. ויש לומר על פי דברי המדרש (בראשית רבה ג ד), שבשעת בריאת האור נתעטף בה הקב"ה כשלמה והבהיק זיו הדרו מסוף העולם ועד סופו, וזה מה שכתוב (תהלים קד ב) 'עוטה אור כשלמה'.

יעזור השי"ת שנוכה לקבל עלינו עלינו לייחד לבכנו לאהבה וליראה
 עול מלכותו ית"ש ועשיית את שמך, עדי נוכה לביאת גוא"צ
 מצוותיו באש ולהבה באופן שישפיע בב"א.

שמחת השבע בדכות לבן ידידנו הר"ד יחזקאל דויטש הי"ז
 נכד ידידנו הרה"ח ר' מרדכי אבא דויטש הי"ז
 יום ראשון פר' חקת אור לר"ח תמוז תשפ"ג

במצות ציצית שהוא מלשון חיבור, כמו שכתב רש"י (במדבר טו לה) שמנין גימטריא של ציצית, שש מאות, ושמונה חוטין וחמשה קשרים הרי תרי"ג, וידועים דברי הזוה"ק, שהתרי"ג מצות הם 'תרי"ג עימין', תרי"ג עצות לאדם כיצד ידבק האדם בקונו, שתכלית כל התורה והמצוות היא הדבקות בה'.

והנה המנהג בתפוצות ישראל שאין הבחורים מתעטפים במלית גדול קודם הנישואין, ויש לכך רמז בפרשת כי תצא, שהסמיכה התורה (דברים כב, יב) 'גדילים תעשה לך על ארבע כנפות כסותך' לפסוק שלאחר מכן (שם יג) 'כי יקח איש אשה' וגו', והיינו שמצות המלית נוהגת לאחר הנישואין. ואצל אחינו בני ספרד המנהג שתחת החופה הם מתעטפים במלית גדול, ונראה א"כ שישנה כוונה עמוקה

הנה בפרשיות האחרונות מצינו כמה פעמים שהזכרה מצות ציצית, בסוף פרשת שלח הזכרה הפרשה כידוע, והחתן גם עלה לתורה בשבת האויפרוף לפרשת ציצית, וכן שבת השבע ברכות חלה בפרשת קרח, ורש"י הביא (טו א) מה עשה עמד וכנס מאתים חמישים ראשי סנהדראות וכו' והלבישן מליתות שכולן תכלת, באו ועמדו לפני משה. אמרו לו מלית שכולה של תכלת חייבת בציצית או פטורה, ע"כ.

וכן בפרשת חקת מצינו עניין ציצית, שברש"י על הפסוק (יט טו) 'וכל כלי פתוח אשר אין צמיד פתיל עליו' פי' וז"ל: פתיל - לשון מחובר בלשון עברי, וכן (בראשית ל, ה) נפתולי אלוקים נפתלתי, נתחברתי עם אחותי, ע"כ. וכמו כן יש לפרש 'פתיל תכלת' האמור

ובכך זוכים הם לשמירה עליונה מכל הפגעים ומרעין בישין, וכנוסח הלשם יחוד 'והטלית יפרוש כנפיו עליהם ויצילם'.

ויעזור השי"ת שיזכו החתן והכלה לבנות בית נאמן בישראל, שיהיה בנין עדי עד וקשר של קיימא, ושהזיווג יעלה יפה, ושיזכו המחותרנים וכל המשפחות לרוב נחת ותענוג דקדושה מהם מכל יוצ"ח עדי נזכה לבנין ביהמ"ק בביאת גוא"צ בב"א.

ביותר בשייכות שבין טלית גדול לנישואין.

ויש לומר הרמז בזה, שכן הציצית שבטלית היא המתירה להלביש

את הבגד, ובלא הציצית אין הבגד שווה מאומה, וכמו כן צריכים החתן והכלה לדעת שמה שמאחד אותם הוא רק דבר אחד, להיות לשניהם רצון אחד - לעשות רצון אבינו שבשמים בקיום התורה והמצוות ומעשים טובים, ובלא זה אין שום שייכות ביניהם.

סעודת ראש חודש תמוז בהיכל בית מדרשינו

יום שלישי פר' חקת ב' דר"ח תמוז תשפ"ג

כי ימי הרצון המה, ועל כן אמר 'כי לולא התמהמנו' - היינו מי שהתמהמה לשוב בתשובה בחודש אלול, 'כי עתה שבנו' - אנו יכולין לשוב 'זה פעמים' - היינו בחודש כזה כמו אדר שלפעמים הוא מעובר, ז"ה עולה י"ב היינו החודש השנים עשר ממנין החודשים, והיינו חודש אדר הוא 'זה פעמים'.

והנה בגמרא ראש השנה (:) נחלקו אם בניסן נברא העולם או בתשרי, והיינו כי חודש תשרי מורה

הנה הצירוף לחודש תמוז יוצא מהפסוק ז'ה אינג'ו ש'ה ל'י (אסתר ה יג).

וידוע שעל חודש תמוז רמזו הקדמונים עולה ראשי תיבות 'זמני תשובה מ'משמשים ו'באים. והרה"ק בעל השר שלום מבעלזא זי"ע נתן רמז בפסוק (בראשית מג, י) 'כי לולא התמהמנו כי עתה שבנו זה פעמים', ואמר כי תיבת לולא הוא 'אלול' למפרע, וידוע שחודש אלול הוא זמן מוכשר לתשובה

נדמה כאילו התרנגול מפריע לו באמצע הלילה, כיון שעדיין חושך בחוץ, והאמת אינו כן, והתרנגול יש לו טבע להרגיש מתי נעשה יום.

ובכמו כן הוא האדם בחודש תמוז, שבאמת נדמה לו שאין הזמן ראוי עכשיו לחזור בתשובה כיון שעדיין יש די והותר זמן עד לראש השנה, ואנו צריכים ללמוד מדעתו של התרנגול, וביותר יש לו לאדם להשים אל לבו שזמני התשובה ממשמשים ובאים בחודשים אלו שבהם כולם יוצאים לנפוש ולאגור כוחות הגוף.

ויעזור השי"ת שכמו שאז בזמן אחשוורוש זכו היהודים להינצל ממחשבת המן הרשע ונהפוך הוא אשר ישלמו היהודים המה בשונאיהם, נזכה כמו כן שהחודשים האלו שבשורשם שייכים לעשו, ויש בהם י"ז בתמוז ומ' באב יתהפכו עלינו לששון ולשמחה, ושנוכה לבנין ביהמ"ק בביאת גוא"צ בב"א.

על מידת הדיון, ולכן החודש הקודם לו - אלול שעושה בו תשובה הרי התשובה מיראה, לא כן בחודש ניסן המורה על מידת הרחמים, נמצא החודש הקודם לו - אדר בחינת תשובה מאהבה.

וזה הרמז בצירוף וכל זה איננו שווה לי' שהוא ממגילת אסתר, היינו שאנו איננו חפצים בתשובה כזו בחודש אלול שהיא בחינת תשובה מיראה, אלא אנו משתוקקים לבחינת תשובה מאהבה בחודש אדר, ולכן רמזו בחודש תמוז 'זמני תשובה ממשמשים ובאים', והיינו שאנו מצפים לזמן התשובה בחודש אדר שבה התשובה נעלית ביותר.

הנה לאחרונה שמעתי מפי הרב אברהם מרדכי מלאך שליט"א ביאור בנוסח הברכה שמברכים בברכות השחר: 'הנותן לשכוי בינה להבחין בין יום ובין לילה', והיינו שהתרנגול מצפצף בעלות השחר קודם שמאיר אור הים, ולאדם הישן אז

הוצאות הגליון נדבת
הר"ר **יוסף גולדברג** הי"ו

לדגל שמחת היכנס בניו

במדר **רפאל בנימין** נ"י ו**יצחק זאב** נ"י

לעול תורה ומצוות למזל"ט

יזכה לרוות מהם ומכל יוצ"ח רוב נחת ותענוג דקדושה,

ומשפע מצוות תפולין יתמשך עליהם להיות להם

חיים ארוכים ושפע קודש.

כסא דנחמתא

בצעד זביגון משגרים אנו כסא דנחמתא קדם

חתננו - גיסנו היקר מחשובי מתפללי ולומדי בית מדרשינו

ידידנו הר"ר **לוי יצחק מאלר** הי"ו

על פטירת אביו נעים הליכות האי גברא רבא ויקרא

הרה"ח רבי **משה מאלר** ז"ל

המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים, ולא תוסיפו לדאבה עוד,
ואך ששוון ושמחה ימצא במעונכם, ויקיצו וירגנו שובני עפר, עם ביאת גוא"צ בב"א.

ר' יוסף קץ ר' שמואל קץ ר' נחום קץ ר' אפרים קץ ר' ישראל שלום

הרב שלום ישראל קץ הי"ו